

דני בחדרו בבית
מסיבה של פיטפוטים היא ביזבוז זמן?

דני כטירוזן בצה"ל
בחושך אי אפשר לקרוא שפתיים!

לא יודע מה קורה איתי. אבל תמיד נראה לי שמסיבה של שלוש-ארבע שעות של פיטפוטים לא רציניים וקצת מוסיקה היא ביזבוז זמן יקר.

ומה עם סתם כסף?

זו בדיוק הבעיה. עוד לא נתקלתי בכליוי כסף כזה גדול שכדאי לוותר בגללו על דברים שאני אוהב באמת. אולי זה סדר-עדיפויות משונה, אבל ככה לפחות זה היה עד עכשיו. בזמן האחרון, כששיכנעו אותי שאני עושה טעות, הבטחתי לעצמי לעשות מאמץ ולנסות לצאת ולבלות עם החבר'ה לפחות פעם בשבוע. אולי בסוף עוד איהנה מזה, מי יודע.

ומה עם חברה?

עוד אין לי ואל תשאלו אותי אם זה בגלל המכשיר או בגלל הבעיה. לפי דעתי, אין לי חברה מפני שאני ביישן וסגור, כמו המון ביישנים וסגורים ששומעים נהדר.

דני, הסיפור שלך נשמע כאילו אין שום בעיה. יש סגם בשמיעה ואפשר להסתדר עם זה מצויין. לא היה משהו בחיים שנאלצת לוותר עליו ואתה מצטער על כך?

אני ממש מרגיש שאני הורס לך את הראיון עם התשובות שלי. אבל התשובה היא פשוט: לא. לא היה משהו שרציתי ושנאלצתי לוותר עליו.

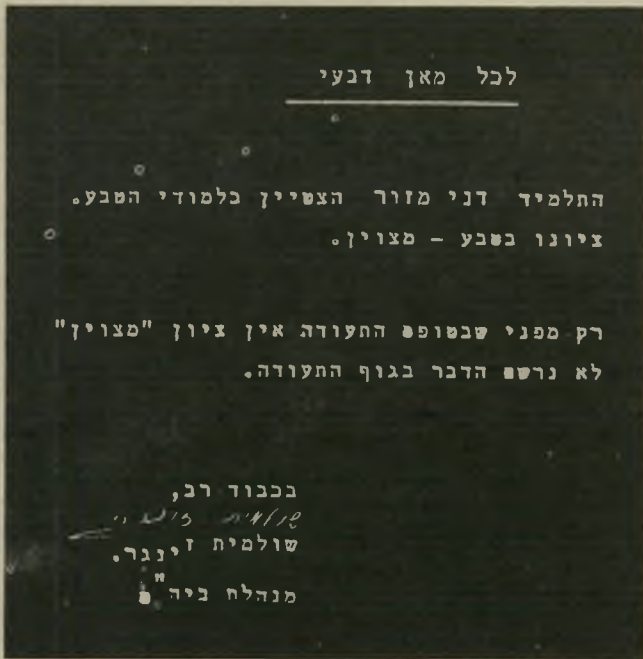
מה הלאה, מה התוכניות שלך?

הייתי רוצה להתפתח בענף המחקש בים. אני רוצה ללמוד אווירונאוטיקה, רוצה להרדיק אנשים ולעזור לאלה שצריכים את עזרתי. כמוכן, אני רוצה להקים מישפחה ולהוליד שניים-שלושה ילדים, ואני מאוד רוצה להעביר איכשהו לאנשים שיש להם ליקוי שמיעה כמו לי, שלי קיזי זה ליקוי — ולא דרך-חיים.

לכל מאן דבעי

התלמיד דני מזור הצטיין בלמודי הטבע. ציונו בטבע — מצויין.

רק מפני שבטופס התעודה אין ציון "מצויין" לא נרשם הדבר בגוף התעודה.

השלמה לתעודה של דני ליקוי זה ליקוי — ולא דרך-חיים!

אורקיי, הגעת לצבא. הצלחת בעבודתך שם. למה להמשיך לחוץ, למה קורסי קצינים?
למה חיילים רוצים קורסי קצינים? כי הם רוצים יותר סמכויות, יותר זכויות. אז אני כמו כולם. הדבר הטיבעי ביותר בשבילי חייל טוב הוא לרצות להתקדם, ובצבא מתקדמים דרך קורסי קצינים. לא ראיתי סיבה לוותר על זה.
קובלו אותך לקורס בלי בעיות?
בלי בעיות, רק כמה וכמה ראיונות ובחינות ופגישות ומיבדיקצונה וועד דות מיוחדות — והנה, אני קצין.
דני, עבשיו אתה משרת בקבע, בשעות-הפנאי אתה עוזר לאבא שלך במישור, אתה מדרוך בקורס טיסונים, התחלת ללמוד באוניברסיטה. מה זה מאמץ הזה להשיג הכל?
באמת עזבתי את הלימודים כאוניברסיטה, כי זה היה יותר מדי. מלבד זאת, אני מתאמץ כי אני לא מוכן לוותר על אף אחד מהדברים שהזכרת.
ומה עם חיי חברה?
פה יש לי בעיה, כנראה. אני ממש

היה ברור לי לגמרי שאני הולך לצבא. לרגע אחד לא חששתי שלא אתגייס. לא ללכת לצבא זה לא מוסרי, ואני בן-אדם שלא עושה דברים לא מוסריים.
אבל בלישבת-הגיוס אמר רן לך מייד שאתה פטור משרות.

אמר. אבל דקה אחרי זה אני אמרתי להם שאם הם לא מגייסים אותי, אני פשוט מתנדב. לא היה איכפת לי איך אגיע לצבא. העיקר שאגיע ואשרת כמו כולם. אמרו לי ללכת הביתה ולחכות עד לאמצע השמינית. ישבתי בשקט. כשהגיע הזמן, ביקשתי מודרי. מוטה גור, שיברר בדיוק מה עושים ואיך עושים כדי להתנדב לצבא.

ובגלל זה שהתייחסו אליי יפה, אני נעשיתי סובלני יותר מאחרים. כשילד קטן רואה אותי ברחוב ונעצר כדי להסתכל על מכשירי-השמיעה, אני לא נפגע מזה. אני עוצר לרגע, שואל אותו אם זה נראה לו מעניין ומסביר לו כמה העניין. הדברים האלה קורים ואף פעם לא חשבתי שצריך להיעלב מזה. ילדים קטנים שואלים שאלות.

ואנשים מבוגרים לא שור אלים שאלות?

לא. אבל לפעמים הם מסתכלים באופן מזור. אי אפשר להגיד שזה לא איכפת לי לגמרי כשמישהו מבוגר תוקע מבט כזה ארוך, אבל בהחלט לא עד כדי סטרדה או עלבון.
הלכת לצופים, יחד עם בני

סב שכטרמן (בחולצת הססים) ודני (משמאל) הודו היה רמטכ"ל

הוא בירר, ותוך שלושה חודשים הייתי בקלט. היינו חמישה מתנדבים. כל אחד עם בעיה אחרת שבגללה לא גייסו אותו כאופר-רגיל. התייחסו אלינו באופן יוצא מהכלל.
בעצם ההתנדבות שלך הרגשת שאתה עושה משהו מיוחד?

לא. אבל הרגשתי שאני צריך להוכיח את עצמי אולי יותר מאחרים. ידעתי שאם אני וחברי להתנדבות נהיה בסדר, ואולי יותר מכסדר. ימישכו שילטונות הצבא לקבל מתנדבים באה דה. ידעתי שאני סולל דרך לאנשים אחרים כמוני, וזה היה חשוב לי. עשיתי את כל המאמצים שלא לגרום בעיה הכייקסונה, והצלחתי.

היו בצה"ל חרשים לפניך? אני יודע על שניים.

כמתנדב בעל בעיה, קר בלת הטבות מיוחדות, ויתרו לך על משהו?

כן. לא עברתי טירונות רגילה. אבל היו פרווילגיות שסירבתי לקבל. שוב, בעניין הזה של התחשבות עד כדי געיעה באחרים — לזה תמיד סירבתי. עזרו לי והסתדרתי גם בלי התחשבויות יוצאות מהכלל ובלי לשנות סדרים בצבא.

כיתתך, נרשמת לקלוב-התי עוסה והסבת להיות מדרוך. לא היו דברים שלא יכולת לעשות בגלל המום שלך?

בדוראי שהיו, היה לי קשה מאוד בא"ש-לילה, למשל. בחושך אי אפשר לקרוא שפתיים, ובכלל, ללכת בלילה בשורה עורפית זו בעיה, כי אני לא יודע מי רוצה ממני מה ומתי. אבל לא הסכמתי לוותר על העניין. הלכתי יחד עם כולם. הייתי מפסיק אילו חשבתי שאני מפריע לאחרים.

ראיתי את התעודות שלך, החל מבית-הספר העממי ועד לתעודת-הבגרות. תעודות בלי כך טרבות יש למעט מאוד אנשים. האם הרצון הזה להצי מין בא כדי לפצות את עצמך על דברים שעליהם ויתרת?

אי אפשר להאשים את ליקוי השמיעה שלי בכל דבר. היו לי תעודות טובות, כי הצטיינתי בלימודים. לא צריך לחפש סיבות מזורות לכל רבר.
בתיכון, כשכל החברים שלך קיבלו צווי-גיוס, האם הרגשת שהנה, הפעם, אתה בכל זאת הולך להיות שונה, בכך שלא יגייסו אותך?

דני (מימין) ואחיו: גדי, קרן ורונני תלמיד של נייר-קופי